

Θ Ε Α Τ Ρ Ο

Το γυναικείο πρόβλημα, ή άμφισβήτηση για την μέχρι τώρα θέση της γυναίκας στις διάφορες κοινωνικές δομές, έχουν εισχωρήσει παντού στη σύγχρονη Τέχνη. Γι' αυτό πολλά από τα 'Αθηναϊκά θέατρα διάλεξαν για το χειμωνιάτικο ρεπερτόριό τους έργα με σχετικούς προβληματισμούς. Θα δοῦμε σήμερα δύο απ' αυτά που συνεχίζονται με επιτυχία:

"Ολο σπίτι, κρεβάτι, κι' έκκλησία, της Φράνκα Ράμε και του Ντάριο Φό, στο θέατρο "Αποθήκη" της 'Αλικής Γεωργούλη.

Πριν προχωρήσω στο έργο, θα ήθελα να πω δυό λόγια για την τρομακτική προσπάθεια της 'Αλικής Γεωργούλη να μετατρέψει μια 'Αποθήκη σε θέατρο. Χωρίς χρήματα, αλλά με έπιμονή και θάρρος, έδειξε τι μπορεί να κατορθώσει μια γυναίκα όταν εμπνέεται από αληθινό πάθος δημιουργίας.

Το έργο αποτελείται από τέσσερα μονόπρακτα, απ' όπου περνούν τὸ ένα μετά τὸ άλλο όλα τὰ προβλήματα της σύγχρονης γυναίκας, όλα εκείνα που συνθέτουν την καθημερινή μας ζωή, από τὸ πὼς την μεταχειρίζονται οἱ άντρες στις σεξουαλικές σχέσεις μέχρι τὰ προβλήματα της άπλης νοικοκυρᾶς, που είναι και ή χειρότερη περίπτωση γιατί δείχνει ήλη τή μοναξιά της γυναίκας που ανάμεσα σ' ήλους τὸς μοντέρνους έξοπλισμούς τὸυ νοικοκυριοῦ έχει πάψει στὰ μάτια τὸν άντρών τὸυ σπιτιοῦ να εἶ-

ναι άνθρωπος κι' αντιμετώπιζεται απ' αὐτοὺς σὰν αντικείμενο.

Μερικοί έγραψαν ότι τὰ προβλήματα τὸυ έργου είναι ξεπερασμένος πιά φεμινισμός. Αὐτοὶ που τὸ λένε είναι εκείνοι που νομίζουν ότι τὰ προβλήματα της γυναίκας λύθηκαν μιά και τὰ είπαμε πιά όλα. Μακάρι να ήταν έτσι! 'Ο φεμινισμός μπορεί να προχωρεί τώρα σε βαθύτερες κοινωνιολογικές μελέτες, αλλά ή καθημερινή ζωή τὸν δύο φύλων αλλάζει με πολύ άργό ρυθμό. Για ν' άγγίξεις λοιπόν την μεγάλη μάζα, εκείνους που υποψιάζονται πὼς κάτι συμβαίνει, πὼς κάτι πάει ν' αλλάξει χωρίς να έχουν συνειδητοποιήσει τι γίνεται στην ίδια τους τή ζωή, χρειάζεται ν' άρχίσεις από τὸ άλφα - βήτα τὸυ φεμινισμοῦ.

Τὸ έργο είναι σε ύφος γκροτέσκο και τὸ έρμηνεύουν με δεξιοτεχνία ή 'Αλική Γεωργούλη και ή Εῦα Κοταμανίδου.

'Ανθρώπινες Σχέσεις, τὸυ "Αντριου Ντέιβις, στο θέατρο "Ορβο από τή Νέα 'Εταιρία Θεάτρου της Κατερίνας Βασιλάκου και τὸυ Θανάση Μυλωνά.

Τὸ έργο αὐτὸ είναι έντελῶς διαφορετικό, είναι ή περίπτωση μιᾶς γυναίκας, της Ρόζ, που άγωνίζεται για να βρει τήν πληρότητα τὸυ εαυτοῦ της. Κι' έπειδή αὐτὸ συνεχίζεται σ' ἄλο τὸ έργο, τὸ άπότομο και πικρὸ τέλος δημιουργεί ένα σόκ.

'Η Ρόζ είναι μιᾶ νηπιαγωγός που θέλει να γίνει υποδιευθύντρια τὸυ σχολείου για να μπορέσει να δοκιμάσει νέες ιδέες. 'Η Ρόζ είναι μιᾶ σύζυγος που βαρέθηκε να προσπα-

θεῖ να διατηρήσει στη ζωή ένα νεκρὸ γάμο. 'Η Ρόζ είναι μιᾶ κόρη που οἱ προσπάθειές της να επικοινωνήσει με τή χήρα μητέρα της ήταν καταδικασμένες σε άποτυχία και άπογοήτευση.

'Η Ρόζ προσπαθεῖ να ξεφύγει απ' όλα αὐτὰ με μιᾶ έξωσυζυγική σχέση, αλλά γρήγορα τοποθετεί την έρωτική αὐτή ιστορία στη σωστή της θέση.

Τὸ έργο συγκεντρώνεται στο μεγαλύτερο μέρος του στις σκέψεις και τὰ αισθήματα της Ρόζ, κι' αὐτὸ έχει σὰν άποτέλεσμα να προβάλλει ὁ χαρακτήρας της ὡς ὁ πιὸ σύνθετος και συμπαθητικός. Αὐτὸ γίνεται περισσότερο αισθητὸ στο τέλος, όταν οἱ ἄλλοι χαρακτήρες έρχονται ξαφνικά στη ζωή. 'Αποκαλύπτουν τή δύναμή τους τόσο στο να χειρίζονται τή Ρόζ ὡς και στο να υποσκάπτουν τις προσπάθειές της να χειρισθεῖ τις άπογοητεύσεις της ζωής της.

Τὸ θέμα τὸυ έργου στηρίζεται σε μιᾶ φράση της Ρόζας Λούξεμπουργκ ὅτι είναι «στὸς μικροὺς οἰκογενειακοὺς άγῶνες τὸυ άτομου... που μπορούμε αληθινὰ να διακρίνουμε τὰ μεγάλα κοινωνικά κινήματα». Οἱ μικρές προσπάθειες της Ρόζ — ὅπως λ.χ. τὸ να θέλει να χρησιμοποιεῖ πάλι τὸ δικὸ της επίθετο— συμβολίζουν τὸς μεγαλύτερους άγῶνες της, και με τή σειρά, τὸς άγῶνες τὸν ἄλλων γυναικῶν για να βροῦν τήν ταυτότητά τους.

Τὸ έργο είναι πολὺ ὡραῖα άνεβασμένο και ή Κατερίνα Βασιλάκου είναι μιᾶ πολὺ πειστική Ρόζ.

P. A.